

ZAKON

O POTVRĐIVANJU KONVENCIJE MEĐUNARODNE ORGANIZACIJE RADA BROJ 181 O PRIVATNIM AGENCIJAMA ZA ZAPOŠLJAVANJE

Član 1.

Potvrđuje se Konvencija Međunarodne organizacije rada broj 181 o privatnim agencijama za zapošljavanje, usvojena u Ženevi 19. juna 1997. godine, u originalu na engleskom i francuskom jeziku.

Član 2.

Tekst Konvencije Međunarodne organizacije rada broj 181 o privatnim agencijama za zapošljavanje u originalu na engleskom jeziku i u prevodu na srpski jezik glasi:

PRIVATE EMPLOYMENT AGENCIES CONVENTION, 1997

The General Conference of the International Labour Organization,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Eighty-fifth Session on 3 June 1997, and

Noting the provisions of the Fee-Charging Employment Agencies Convention (Revised), 1949, and Being aware of the importance of flexibility in the functioning of labour markets, and Recalling that the International Labour Conference at its 81st Session, 1994, held the view that the ILO should proceed to revise the Fee-Charging Employment Agencies Convention (Revised), 1949, and Considering the very different environment in which private employment agencies operate, when compared to the conditions prevailing when the above-mentioned Convention was adopted, and Recognizing the role which private employment agencies may play in a well-functioning labour market, and Recalling the need to protect workers against abuses, and Recognizing the need to guarantee the right to freedom of association and to promote collective bargaining and social dialogue as necessary components of a well-functioning industrial relations system, and Noting the provisions of the Employment Service Convention, 1948, and Recalling the provisions of the Forced Labour Convention, 1930, the Freedom of Association and the Protection of the Right to Organise Convention, 1948, the Right to Organise and Collective Bargaining Convention, 1949, the Discrimination (Employment and Occupation) Convention, 1958, the Employment Policy Convention, 1964, the Minimum Age Convention, 1973, the Employment Promotion and Protection against Unemployment Convention, 1988, and the provisions relating to recruitment and placement in the Migration for Employment Convention (Revised), 1949, and the Migrant Workers (Supplementary Provisions) Convention, 1975, and Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to the revision of the Fee-Charging Employment Agencies Convention (Revised), 1949, which is the fourth item on the agenda of the session, and Having determined that these proposals shall take the form of an international Convention; adopts, this nineteenth day of June of the year one thousand nine hundred and ninety-seven, the following Convention, which may be cited as the Private Employment Agencies Convention, 1997:

Article 1

1. For the purpose of this Convention the term *private employment agency* means any natural or legal person, independent of the public authorities, which provides one or more of the following labour market services:

(a) services for matching offers of and applications for employment, without the private employment agency becoming a party to the employment relationships which may arise therefrom;

(b) services consisting of employing workers with a view to making them available to a third party, who may be a natural or legal person (referred to below as a "user enterprise") which assigns their tasks and supervises the execution of these tasks;

(c) other services relating to jobseeking, determined by the competent authority after consulting the most representative employers and workers organizations, such as the provision of information, that do not set out to match specific offers of and applications for employment.

2. For the purpose of this Convention, the term *workers* includes jobseekers.

3. For the purpose of this Convention, the term *processing of personal data of workers* means the collection, storage, combination, communication or any other use of information related to an identified or identifiable worker.

Article 2

1. This Convention applies to all private employment agencies.

2. This Convention applies to all categories of workers and all branches of economic activity. It does not apply to the recruitment and placement of seafarers.

3. One purpose of this Convention is to allow the operation of private employment agencies as well as the protection of the workers using their services, within the framework of its provisions.

4. After consulting the most representative organizations of employers and workers concerned, a Member may:

(a) prohibit, under specific circumstances, private employment agencies from operating in respect of certain categories of workers or branches of economic activity in the provision of one or more of the services referred to in Article 1, paragraph 1;

(b) exclude, under specific circumstances, workers in certain branches of economic activity, or parts thereof, from the scope of the Convention or from certain of its provisions, provided that adequate protection is otherwise assured for the workers concerned.

5. A Member which ratifies this Convention shall specify, in its reports under article 22 of the Constitution of the International Labour Organization, any prohibition or exclusion of which it avails itself under paragraph 4 above, and give the reasons therefor.

Article 3

1. The legal status of private employment agencies shall be determined in accordance with national law and practice, and after consulting the most representative organizations of employers and workers.

2. A Member shall determine the conditions governing the operation of private employment agencies in accordance with a system of licensing or certification,

except where they are otherwise regulated or determined by appropriate national law and practice.

Article 4

Measures shall be taken to ensure that the workers recruited by private employment agencies providing the services referred to in Article 1 are not denied the right to freedom of association and the right to bargain collectively.

Article 5

1. In order to promote equality of opportunity and treatment in access to employment and to particular occupations, a Member shall ensure that private employment agencies treat workers without discrimination on the basis of race, colour, sex, religion, political opinion, national extraction, social origin, or any other form of discrimination covered by national law and practice, such as age or disability.

2. Paragraph 1 of this Article shall not be implemented in such a way as to prevent private employment agencies from providing special services or targeted programmes designed to assist the most disadvantaged workers in their jobseeking activities.

Article 6

The processing of personal data of workers by private employment agencies shall be:

(a) done in a manner that protects this data and ensures respect for workers privacy in accordance with national law and practice;

(b) limited to matters related to the qualifications and professional experience of the workers concerned and any other directly relevant information.

Article 7

1. Private employment agencies shall not charge directly or indirectly, in whole or in part, any fees or costs to workers.

2. In the interest of the workers concerned, and after consulting the most representative organizations of employers and workers, the competent authority may authorize exceptions to the provisions of paragraph 1 above in respect of certain categories of workers, as well as specified types of services provided by private employment agencies.

3. A Member which has authorized exceptions under paragraph 2 above shall, in its reports under article 22 of the Constitution of the International Labour Organization, provide information on such exceptions and give the reasons therefor.

Article 8

1. A Member shall, after consulting the most representative organizations of employers and workers, adopt all necessary and appropriate measures, both within its jurisdiction and, where appropriate, in collaboration with other Members, to provide adequate protection for and prevent abuses of migrant workers recruited or placed in its territory by private employment agencies. These shall include laws or regulations which provide for penalties, including prohibition of those private employment agencies which engage in fraudulent practices and abuses.

2. Where workers are recruited in one country for work in another, the Members concerned shall consider concluding bilateral agreements to prevent abuses and fraudulent practices in recruitment, placement and employment.

Article 9

A Member shall take measures to ensure that child labour is not used or supplied by private employment agencies.

Article 10

The competent authority shall ensure that adequate machinery and procedures, involving as appropriate the most representative employers and workers organizations, exist for the investigation of complaints, alleged abuses and fraudulent practices concerning the activities of private employment agencies.

Article 11

A Member shall, in accordance with national law and practice, take the necessary measures to ensure adequate protection for the workers employed by private employment agencies as described in Article 1, paragraph 1(b) above, in relation to:

- (a) freedom of association;
- (b) collective bargaining;
- (c) minimum wages;
- (d) working time and other working conditions;
- (e) statutory social security benefits;
- (f) access to training;
- (g) occupational safety and health;
- (h) compensation in case of occupational accidents or diseases;
- (i) compensation in case of insolvency and protection of workers claims;
- (j) maternity protection and benefits, and parental protection and benefits.

Article 12

A Member shall determine and allocate, in accordance with national law and practice, the respective responsibilities of private employment agencies providing the services referred to in paragraph 1(b) of Article 1 and of user enterprises in relation to:

- (a) collective bargaining;
- (b) minimum wages;
- (c) working time and other working conditions;
- (d) statutory social security benefits;
- (e) access to training;
- (f) protection in the field of occupational safety and health;
- (g) compensation in case of occupational accidents or diseases;
- (h) compensation in case of insolvency and protection of workers claims;
- (i) maternity protection and benefits, and parental protection and benefits.

Article 13

1. A Member shall, in accordance with national law and practice and after consulting the most representative organizations of employers and workers, formulate, establish and periodically review conditions to promote cooperation between the public employment service and private employment agencies.

2. The conditions referred to in paragraph 1 above shall be based on the principle that the public authorities retain final authority for:

(a) formulating labour market policy;

(b) utilizing or controlling the use of public funds earmarked for the implementation of that policy.

3. Private employment agencies shall, at intervals to be determined by the competent authority, provide to that authority the information required by it, with due regard to the confidential nature of such information:

(a) to allow the competent authority to be aware of the structure and activities of private employment agencies in accordance with national conditions and practices;

(b) for statistical purposes.

4. The competent authority shall compile and, at regular intervals, make this information publicly available.

Article 14

1. The provisions of this Convention shall be applied by means of laws or regulations or by any other means consistent with national practice, such as court decisions, arbitration awards or collective agreements.

2. Supervision of the implementation of provisions to give effect to this Convention shall be ensured by the labour inspection service or other competent public authorities.

3. Adequate remedies, including penalties where appropriate, shall be provided for and effectively applied in case of violations of this Convention.

Article 15

This Convention does not affect more favourable provisions applicable under other international labour Conventions to workers recruited, placed or employed by private employment agencies.

Article 16

This Convention revises the Fee-Charging Employment Agencies Convention (Revised), 1949, and the Fee-Charging Employment Agencies Convention, 1933.

Article 17

The formal ratifications of this Convention shall be communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration.

Article 18

1. This Convention shall be binding only upon those Members of the International Labour Organization whose ratifications have been registered with the Director-General of the International Labour Office.

2. It shall come into force 12 months after the date on which the ratifications of two Members have been registered with the Director-General.

3. Thereafter, this Convention shall come into force for any Member 12 months after the date on which its ratification has been registered.

Article 19

1. A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered.

2. Each Member which has ratified this Convention and which does not, within the year following the expiration of the period of ten years mentioned in the preceding paragraph, exercise the right of denunciation provided for in this Article will be bound for another period of ten years and, thereafter, may denounce this Convention at the expiration of each period of ten years under the terms provided for in this Article.

Article 20

1. The Director-General of the International Labour Office shall notify all Members of the International Labour Organization of the registration of all ratifications and acts of denunciation communicated by the Members of the Organization.

2. When notifying the Members of the Organization of the registration of the second ratification, the Director-General shall draw the attention of the Members of the Organization to the date upon which the Convention shall come into force.

Article 21

The Director-General of the International Labour Office shall communicate to the Secretary-General of the United Nations, for registration in accordance with article 102 of the Charter of the United Nations, full particulars of all ratifications and acts of denunciation registered by the Director-General in accordance with the provisions of the preceding Articles.

Article 22

At such times as it may consider necessary, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall examine the desirability of placing on the agenda of the Conference the question of its revision in whole or in part.

Article 23

1. Should the Conference adopt a new Convention revising this Convention in whole or in part, then, unless the new Convention otherwise provides -

(a) the ratification by a Member of the new revising Convention shall ipso jure involve the immediate denunciation of this Convention, notwithstanding the provisions of Article 19 above, if and when the new revising Convention shall have come into force;

(b) as from the date when the new revising Convention comes into force, this Convention shall cease to be open to ratification by the Members.

2. This Convention shall in any case remain in force in its actual form and content for those Members which have ratified it but have not ratified the revising Convention.

Article 24

The English and French versions of the text of this Convention are equally authoritative.

KONVENCIJA O PRIVATNIM AGENCIJAMA ZA ZAPOŠLJAVANJE, 1997.

Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada, koju je u Ženevi sazvaio Administrativni savet Međunarodne organizacije rada, i koja se sastala 3. juna 1997. godine, na svom 85. zasedanju, i konstatujući odredbe Konvencije o agencijama za zapošljavanje uz plaćanje nakande (izmenjena) iz 1949. godine, i svesna značaja fleksibilnosti u funkcionisanju tržišta rada, i imajući u vidu da je Međunarodna konferencija rada na svojoj 81. sednici iz 1994. godine bila na stanovištu da Međunarodna organizacija rada (MOR) treba da nastavi sa izmenama Konvencije o agencijama za zapošljavanje uz plaćanje naknade (izmenjene) iz 1949. godine, i imajući u vidu veoma izmenjene uslove u kojima posluju privatne agencije za zapošljavanje, u poređenju sa uslovima koji su preovladavali kada je usvojena gore navedena konvencija, i prepoznajući ulogu koju privatne agencije za zapošljavanje mogu da imaju u funkcionisanju tržišta rada, i podsećajući na potrebu da se radnicima pruži zaštita od zloupotrebe, i prepoznavajući potrebu da se garantuje sloboda udruživanja i unapređivanje kolektivnog pregovaranja i socijalnog dijaloga kao neophodne komponente funkcionalnog sistema radnih odnosa, i imajući u vidu odredbe Konvencije o službama za zapošljavanje iz 1948. godine, i konstatujući odredbe Konvencije o prinudnom radu iz 1930. godine, Konvencije o slobodi udruživanja i zaštiti prava na organizovanje iz 1948. godine, Konvencije o pravu na organizovanje i kolektivno pregovaranje iz 1949. godine, Konvencije o diskriminaciji (u vezi sa zapošljavanjem i zanimanjem) iz 1958. godine, Konvencije o politici zapošljavanja iz 1964. godine, Konvencije o minimalnoj starosnoj granici za zapošljavanje iz 1973. godine, Konvencije o unapređenju zapošljavanja i zaštiti u slučaju nezaposlenosti iz 1988. godine, i na odredbe u vezi sa regrutovanjem i zapošljavanjem iz Konvencije o migracijama u cilju zapošljavanja (izmenjena) iz 1949. godine, i Konvencije o radnicima migrantima (dopunske odredbe) iz 1975. godine, i pošto je odlučila da ti predlozi treba da uzmu formu međunarodne konvencije, usvaja dana 19. juna 1997. godine sledeću konvenciju, koja se može citirati kao Konvencija o privatnim agencijama za zapošljavanje, 1997:

Član 1.

1. U ovoj konvenciji izraz privatna agencija za zapošljavanje označava svako fizičko ili pravno lice, nezavisno od javnih organa, koje pruža jednu ili više od sledećih usluga na tržištu rada:

(a) usluge obezbeđivanja međusobno odgovarajućih ponuda radnih mesta i zahteva za zapošljavanje, pri čemu privatna agencija za zapošljavanje ne postaje strana u radnom odnosu koji iz toga može da proistekne;

(b) usluge koje se sastoje iz zapošljavanja radnika s ciljem da se stavljaju na raspolaganje trećoj strani, koja može biti fizičko ili pravno lice (u daljem tekstu: korisničko preduzeće), koje im dodeljuje zadatke i vrši nadzor nad izvršenjem tih zadataka;

(c) ostale usluge u vezi sa traženjem posla, koje je utvrdio nadležni organ nakon održanih dogovora (konsultacija) sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika, kao što su pružanje informacija, čija namera nije da se pronađu međusobno odgovarajuće ponude radnih mesta i zahteva za zapošljavanje.

2. U ovoj konvenciji, izraz radnici se odnosi na lica koja traže zaposlenje.

3. U ovoj konvenciji, izraz obrada ličnih podataka radnika označava prikupljanje, čuvanje, kombinovanje, dostavljanje i svaku drugu upotrebu informacija

u vezi sa identifikovanim radnikom, kao i u vezi sa radnikom kojeg je moguće identifikovati.

Član 2.

1. Ova konvencija primenjuje se na sve privatne agencije za zapošljavanje.
2. Ova konvencija se primenjuje na sve kategorije radnika i na sve grane ekonomske delatnosti osim na regrutovanje i zapošljavanje pomoraca.
3. Jedna svrha ove konvencije je da omogući poslovanje privatnih agencija za zapošljavanje, kao i zaštitu radnicima koji koriste njihove usluge, u okviru odredaba konvencije.
4. Nakon održanih dogovora (konsultacija) sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika, članica (MOR) može:
 - (a) da zabrani, pod određenim okolnostima, poslovanje (rad) privatnih agencija za zapošljavanje u pogledu određenih kategorija radnika ili grana privredne delatnosti na pružanju jedne ili više usluga na koje se poziva člana 1. stav 1;
 - (b) da izuzme, pod određenim uslovima, radnike u određenim granama ekonomske delatnosti, ili njenih delova, iz predmeta ove konvencije ili od određenih njenih odredaba, pod uslovom da se u suprotnom za zainteresovane radnike osigura odgovarajuća zaštita.
5. Članica koja ratifikuje ovu konvenciju precizira, u svojim izveštajima koje dotavlja u skladu sa članom 22. Statuta Međunarodne organizacije rada, sve slučajeve zabrane ili izuzimanja koje je odlučila da primeni saglasno gore pomenutom stavu 4. i da za to da obrazloženje.

Član 3.

1. Pravni status privatnih agencija za zapošljavanje utvrđuje se u skladu sa domaćim propisima i praksom, i nakon održanih dogovora (konsultacija) sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika.
2. Članica (MOR) utvrđuje uslove kojima se uređuje rad (poslovanje) privatnih agencija za zapošljavanje u skladu sa sistemom licenciranja ili sertifikovanja (izdavanja licenci i strukovnih potvrda), osim ako nije drugačije uređeno ili predviđeno odgovarajućim domaćim propisima i praksom.

Član 4.

Preduzimaju se mere kojima se obezbeđuje da radnici koje su regrutovale privatne agencije za zapošljavanje koje pružaju usluge na koje se poziva član 1 ove konvencije, nisu uskraćeni za pravo na slobodu udruživanja i pravo na kolektivno pregovaranje.

Član 5.

1. Da bi se unapredili jednakost mogućnosti i postupanja u vezi sa pristupom zapošljavanju i određenim zanimanjima, članica (MOR) se stara da privatne agencije za zapošljavanje prema radnicima postupaju bez diskriminacije na osnovu rase, boje kože, pola, veroispovesti, političkog mišljenja, porekla na rođenju, društvenog porekla, ili svakog drugog oblika diskriminacije koji je predmet domaćih propisa i prakse, kao što su starosno doba i invaliditet.
2. Stav 1. ovog člana se ne sme primenjivati na način da sprečava privatne agencije za zapošljavanje da pružaju određene usluge ili programe osmišljene da se radnicima u najnepovoljnijem položaju pruži pomoć u aktivnostima traženja posla.

Član 6.

Privatne agencije za zapošljavanje su obavezne da lične podatke o radnicima obrađuju na sledeći način:

(a) da se ti podaci štite i obezbedi poštovanje privatnosti radnika u skladu sa domaćim propisima i praksom;

(b) da se ograniči na materiju u vezi sa kvalifikacijama (stručnom spremom) i profesionalnim iskustvom zainteresovanih radnika i svaku drugu direktno relevantnu informaciju.

Član 7.

1. Privatne agencije za zapošljavanje radnicima ne naplaćuju, direktno ili indirektno, u celini ili nekom delu, bilo kakve troškove ili naknade.

2. U interesu zainteresovanih radnika, i nakon održanih dogovora (konsultacija) sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika, nadležni organ može da odobri izuzetke od odredaba stava 1. ovog člana u vezi sa određenim kategorijama radnika, kao i određenih vrsta usluga koje pružaju privatne agencije za zapošljavanje.

3. Članica koja je odobrila izuzetke u skladu sa stavom 2. ovog člana u svojim izveštajima koje dostavlja u skladu sa članom 22. Ustava Međunarodne organizacije rada, dostavlja informacije o tim izuzecima i obrazlaže ih.

Član 8.

1. Članica (MOR), nakon održavanja dogovora (konsultacija) sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika, usvaja sve neophodne i odgovarajuće mere, kako u svojoj nadležnosti, i gde je odgovarajuće, u saradnji sa drugim članicama (MOR), da obezbedi odgovarajuću zaštitu za radnike migrante i spreči zloupotrebu radnika migranata koje je na svojoj teritoriji regrutovala i zaposlenje im našla privatna agencija za zapošljavanje. U to spadaju zakoni i propisi koji predviđaju kazne, uključujući zabranu onih privatnih agencija za zapošljavanje koje se bave protivpravnim radnjama i zloupotrebom.

2. Kada se radnici iz jedne zemlje regrutuju za rad u drugoj zemlji, zainteresovana članica (MOR) razmatra mogućnost zaključivanja bilateralnih sporazuma s ciljem sprečavanja zloupotrebe i protivpravnih radnji prilikom regrutovanja i zapošljavanja radnika.

Član 9.

Članica (MOR) preduzima mere da obezbedi da privatna agencija za zapošljavanje ne koristi dečji rad ili ne obezbeđuje radnike za potrebe dečjeg rada.

Član 10.

Nadležni organ obezbeđuje prisustvo odgovarajućih mehanizama i postupaka, u koje su uključene reprezentativne organizacije poslodavaca i radnika, za istraživanje žalbi, navoda o zloupotrebama i protivpravnim radnjama u vezi sa poslovima privatnih agencija za zapošljavanje.

Član 11.

Članica (MOR), u skladu sa domaćim propisima i praksom, preduzima neophodne mere da obezbedi odgovarajuću zaštitu za radnike koje zapošljavaju privatne agencije za zapošljavanje kako je opisano u članu 1. stav 1. (b), u vezi sa:

- (a) slobodom udruživanja;
- (b) kolektivnim pregovaranjem;
- (c) minimalnom zaradom;
- (d) radnim vremenom i drugim uslovima rada;
- (e) zakonskim davanjima za socijalnu zaštitu;
- (f) pristupom osposobljavanju;
- (g) bezbednošću i zdravljju na radu;
- (h) nadoknadom u slučaju povreda na radu i profesionalnih bolesti;
- (i) nadoknadom u slučaju stečaja i zaštite potraživanja radnika;
- (j) materinskom zaštitom i davanjima i roditeljskom zaštitom i davanjima.

Član 12.

Članica (MOR) određuje i dodeljuje, u skladu sa domaćim propisom i praksom, obaveze privatnih agencija za zapošljavanje koje pružaju usluge na koje se poziva član 1. stav 1. tačka (b) i korisničkog preduzeća u vezi sa:

- (a) kolektivnim pregovaranjem;
- (b) minimalnom zaradom;
- (c) radnim vremenom i drugim uslovima rada;
- (d) zakonskim davanjima za socijalnu zaštitu;
- (e) pristupom osposobljavanju;
- (f) zaštitom u oblasti bezbednosti i zdravlja na radu;
- (g) nadoknadom u slučaju povreda na radu i profesionalnih bolesti;
- (h) nadoknadom u slučaju stečaja i zaštite potraživanja radnika;
- (i) materinskom zaštitom i davanjima i roditeljskom zaštitom i davanjima.

Član 13.

1. Članica (MOR), u skladu sa domaćim propisima i praksom i nakon održanih dogovora (konsultacija) sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika, formuliše, uspostavlja i vrši periodično preispitivanje (pregled) uslova za unapređenje saradnje između javnih službe za zapošljavanje i privatnih agencija za zapošljavanje.

2. Uslovi na koje se poziva stav 1. ovog člana zasnivaju se na načelu po kojem javni organ zadržava krajnje ovlašćenje za:

- (a) formulisanje politike tržišta rada;
- (b) upotrebu ili kontrolu upotrebe javnih sredstava opredeljenih za sprovođenje politike.

3. Privatne agencije za zapošljavanje, u vremenskim razmacima kako utvrdi nadležni organ, pružaju organu informacije koje organ traži, uz dužno poštovanje poverljive prirode informacija:

- (a) da bi omogućile nadležnom organu da bude upoznat sa strukturom i poslovima privatnih agencija za zapošljavanje u skladu sa domaćim uslovima i praksom;

(b) za statističke potrebe.

4. Nadležni organ prikuplja i, u redovnim vremenskim razmacima, objavljuje informacije.

Član 14.

1. Odredbe ove konvencije primenjuju se putem zakona ili propisa ili drugim sredstvima u skladu sa domaćom praksom, kao što su sudske odluke ili kolektivni ugovori.

2. Nadzor nad primenom odredaba kojima se daje dejstvo ovoj konvenciji vrši služba inspekcije rada ili drugi nadležni javni organi.

3. Odgovarajući pravni lekovi, kao i kazne, predviđaju se i delotvorno primenjuju u slučaju kršenja ove konvencije.

Član 15.

Ova konvencija ne utiče na povoljnije odredbe koje se primenjuju saglasno drugim međunarodnim konvencijama rada na radnike koje regrutuju i zapošljavaju privatne agencije za zapošljavanje.

Član 16.

Završne odredbe

Ovom konvencijom vrši se izmena Konvencije o privatnim agencijama za zapošljavanje sa plaćanjem naknade (izmenjena), 1949 i Konvencije o privatnim agencijama za zapošljavanje sa plaćanjem naknade, 1933.

Član 17.

O službenoj ratifikaciji ove konvencije obaveštava se generalni direktor Međunarodne kancelarije rada za potrebe evidentiranja.

Član 18.

1. Ova konvencija je obavezujuća za one članice (MOR) čiju je ratifikaciju evidentirao generalni direktor Međunarodne kancelarije rada.

2. Ona stupa na snagu 12 meseci od datuma evidentiranja ratifikacija dve članice (MOR) kod generalnog direktora.

3. Nakon toga, ova konvencija stupa na snagu za svaku članicu (MOR) 12 meseci od datuma evidentiranja njene ratifikacije.

Član 19.

1. Članica (MOR) koja je potvrdila ovu konvenciju može da je otkaže po isteku perioda od deset godina od datuma prvog stupanja konvencije na snagu, aktom koji dostavlja generalnom direktoru Međunarodne organizacije rada za potrebe evidentiranja. Otkazivanje stupa na snagu godinu dana od datuma njegovog evidentiranja.

2. Članica (MOR) koja je potvrdila ovu konvenciju i koja, u toku godine koja je usledila nakon isteka gore pomenutog perioda od deset godina, nije iskoristila pravo na ukidanje Konvencije pod uslovima iz ovog člana, biće obavezana na još jedan period od deset godina, nakon kojeg, može da ukine ovu konvenciju po isteku svakog perioda od deset godina pod uslovima predviđenim u ovom članu.

Član 20.

1. Generalni direktor Međunarodne organizacije rada obaveštava sve članice (MOR) o evidentiranju svih ratifikacija i akata njenog ukidanja koje mu dostave članice (MOR).

2. Prilikom obaveštavanja članica (MOR) o evidentiranju druge ratifikacije, generalni direktor skreće pažnju članicama (MOR) na datum kada Konvencija stupa na snagu.

Član 21.

Generalni direktor Međunarodne kancelarije rada obaveštava generalnog sekretara Ujedinjenih nacija, za potrebe evidentiranja u skladu sa članom 102. Povelje Ujedinjenih nacija, o svim pojedinostima svih ratifikacija i akata otkazivanja evidentiranih kod generalnog direktora u skladu sa odredbama prethodnih članova.

Član 22.

Kada smatra da je neophodno, Administrativni savet Međunarodne kancelarije rada podnosi Generalnoj konferenciji izveštaj o funkcionisanju ove konvencije i ispituje poželjnost stavljanja na dnevni red Generalne konferencije pitanja o njenoj izmeni, u celini ili nekom njenom delu.

Član 23.

1. U slučaju da Generalna konferencija usvoji novu konvenciju kojom se vrše izmene ove konvencije u celini ili nekom njenom delu, osim ako konvencijom nije drugačije predviđeno:

(a) ratifikacija nove konvencije od strane članice po sili zakona uključuje i neodložno otkazivanje ove konvencije, bez obzira na gore pomenute odredbe člana 19, ako i kada nova konvencija stupi na snagu;

(b) od datuma kada nova konvencija stupi na snagu ovu konvenciju članice više ne mogu potvrditi.

2. Ova konvencija, u svakom slučaju, ostaje na snazi u svom datom obliku i sadržaju za one članice koje su je potvrdile, ali nisu potvrdile novu konvenciju.

Član 24.

Verzije na engleskom i francuskom jeziku ove konvencije podjednako su merodavne.

Član 3.

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u „Službenom glasniku Republike Srbije – Međunarodni ugovori”.

O B R A Z L O Ž E N J E

I. USTAVNI OSNOV

Ustavni osnov za donošenje ovog zakona sadržan je članu 99. stav 1. tačka 4. Ustava Republike Srbije („Službeni glasnik RS”, broj 98/06), da Narodna skupština potvrđuje međunarodne ugovore kad je zakonom predviđena obaveza njihovog potvrđivanja.

II. RAZLOZI ZA DONOŠENJE ZAKONA

Republika Srbija trenutno se nalazi u procesu primene politika i institucionalnih promena koje su predviđene nacionalnim strategijama za razvoj. Ove strategije imaju za cilj prilagođavanje institucionalnog i zakonodavnog okvira kako bi se tržište rada prilagodilo novom sistemu industrijskih odnosa.

U ovom kontekstu, prioritet Vlade ostaje postizanje dva cilja: privredni razvoj i kreiranje radnih mesta. Da bi se ovo postiglo, potrebno je izvršiti i reorganizaciju institucija koje su nadležne za poslove rada i zapošljavanja. To uključuje i regulisanje i funkcionisanje javne službe za zapošljavanje, kao i regulisanje i nadzor privatnih agencija za zapošljavanje.

Radi realizacije navedenih ciljeva, između ostalog, u Programu pristojnog rada u Republici Srbiji 2008 – 2011. koji je utvrđen u saradnji sa ekspertima Međunarodne organizacije rada (u daljem tekstu: MOR), a koji je usvojila Vlada, kao jedan od prioriteta ciljeva postavljena je i ratifikacija Konvencije MOR broj 181 o privatnim agencijama za zapošljavanje.

Treba naglasiti i da je ratifikacija Konvencije MOR broj 181 o privatnim agencijama za zapošljavanje, još jedan korak u harmonizaciji zakonodavstva Republike Srbije sa zakonodavstvom Evropske unije, jer su zemlje članice Evropske unije ratifikovale ovu konvenciju, a osnovni pravni principi konvencije su pretočeni u pravne propise Evropske unije.

III. PROCENA FINANSIJSKIH SREDSTAVA POTREBNIH ZA SPROVOĐENJE ZAKONA

Za sprovođenje ovog zakona nije potrebno obezbediti dodatna sredstva u budžetu Republike Srbije.